

Sygn. akt II Ka 111/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu Wydział II Karny w składzie :

Przewodniczący: SSO Kazimierz Kmak

Protokolant:st.sekr.sądowy Maria Olszowska

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2014 r.

sprawy D. K.

obwinionego o wykroczenie z art.96§3 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zakopanem

z dnia 10/01/2014r. sygn. akt II W 1374/13

na podstawie art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w. zaskarżony wyrok uchyla i na podstawie art. 5 § 1 pkt 9 k.p.w. postępowanie przeciwko D. K. o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w. umarza a na podstawie art. 118 § 2 k.p.w. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 111/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 23 kwietnia 2014 r.

D. K. był obwiniony o to, że w dniu 3 września 2013 r. jako właściciel pojazdu, wbrew obowiązkowi, nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył do kierowania pojazd marki A. o nr rej. (...),

tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w.

Wniosek o ukaranie został złożony przez Straż Gminną w K..

Sąd Rejonowy w Zakopanem wyrokiem z dnia 10 stycznia 2014 r. sygn. akt II W 1374/13 uznał obwinionego za winnego tego, że w określonym terminie 7 dni upływającym z dniem 4 września 2013 r., jako właściciel pojazdu, wbrew obowiązkowi nie wskazał na żądanie uprawnionego organu - Straży Gminnej w K. komu powierzył do kierowania pojazd marki A. o nr rej. (...) w dniu 17 sierpnia 2013 r., tj. wykroczenia z art. 96 § 3 k.w. i wymierzył mu karę grzywny w kwocie 500 zł, a ponadto orzekł o kosztach postępowania.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją obwiniony, który zarzucił, iż nie wyjaśniono wszystkich okoliczności sprawy, gdyż nie przesłuchano potencjalnych użytkowników samochodu A.. D. K. oświadczył, że nie wie, kto z członków rodziny był kierowcą pojazdu w dniu 17 sierpnia 2013 r. Podnosząc powyższy zarzut obwiniony wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

W niniejszej sprawie zachodzi jedna z bezwzględnych przyczyn odwoławczych wskazana w przepisie art. 104 § 1 pkt 7 kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, skutkująca uchyleniem zaskarżonego wyroku, niezależnie od granic zaskarżenia, podniesionych w apelacji zarzutów i wpływu uchybienia na treść orzeczenia, a mianowicie brak skargi uprawnionego oskarżyciela (art. 5 § 1 pkt 9 k.p.w.).

W art. 17 § 3 kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia określono w jakich sprawach straży gminnej (lub miejskiej) przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego. Według tego przepisu straży gminnej (miejskiej) uprawnienia oskarżyciela publicznego przysługują tylko wówczas, gdy w zakresie swego działania w tym w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających ujawniły wykroczenia i wystąpiły z wnioskiem o ukaranie. W ramach kontroli ruchu drogowego uprawnienia straży gminnej (lub miejskiej) określa przepis art. 11 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych (Dz. U. Nr 123, poz. 779 z późn. zm.), stanowiący, iż do zadań straży należy czuwanie nad porządkiem i kontrolą ruchu drogowego - w zakresie określonym w przepisach o ruchu drogowym. Normą ustawową, określającą uprawnienia straży gminnej (miejskiej) w zakresie ruchu drogowego jest art. 129b ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137 z późn. zm.). Art. 129b pkt 1 i 2 cytowanej ustawy stanowi, że strażnicy gminni (miejscy) uprawnieni są do wykonywania kontroli ruchu drogowego wobec kierującego pojazdem oraz uczestnika ruchu drogowego naruszających określone przepisy ruchu drogowego. Z przepisu tego wynika, że strażnicy gminni (lub miejscy) nie mają uprawnień kontrolnych wobec właściciela lub posiadacza pojazdu, jeśli nie wykazuje się jego sprawstwa jako kierującego pojazdem oraz uczestnika ruchu drogowego. Strażnicy gminni (miejscy) nie mają zatem uprawnień do występowania w charakterze oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenia z art. 96 § 3 k.w., których sprawcą może być krąg osób uprawnionych do dysponowania pojazdem, obciążonych obowiązkiem określonym w art. 78 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (osoby te nie muszą być kierowcami pojazdu lub uczestnikami ruchu drogowego).

Straż Gminna w K. na podstawie art. 129b ust. 3 pkt 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych była uprawniona do żądania od obwinionego wskazania komu powierzył swój pojazd do używania. Powyższe uprawnienie nie oznacza, że w odniesieniu do wykroczenia z art. 96 § 3 k.w. Straży Gminnej w K. przysługiwały kompetencje oskarżyciela publicznego, o jakim mowa w art. 57 § 1 k.p.w. w zw. z art. 17 § 3 k.p.w., nawet pomimo ujawnienia popełnionego wykroczenia. Obwiniony D. K. nie odpowiadał w niniejszej sprawie jako kierujący pojazdem lub uczestnik ruchu drogowego, a tylko wtedy Straży Gminnej w K. przysługiwałyby uprawnienia oskarżyciela publicznego.

Sąd Okręgowy podziela poglądy wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2013 r. sygn. akt III KK 431/13 oraz w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18 września 2013 r. sygn. akt II AKo 164/13 (KZS 2013/11/102), zgodnie z którymi w sprawach o wykroczenia z art. 96 § 3 k.w. straży gminnej (lub miejskiej) nie przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego.

Z uwagi na powyższe okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w. zaskarżony wyrok uchylił i na podstawie art. 5 § 1 pkt 9 k.p.w. postępowanie przeciwko D. K. o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w. umorzył. Stosownie do treści przepisu art. 118 § 2 k.p.w. kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa.